

ných papírech nebo v hotovosti, nelze řešiti v exekučním řízení (v řízení o návrhu dlužníka na zrušení právoplatně povolené exekuce), nýbrž jest ji po případě řešiti mezi účastníky cestou sporu.

(Rozh. ze dne 3. února 1933, R I 26/33.)

K vydobytí peněžité pohledávky vedl vymáhající věřitel exekuci zabavením nároku dlužníka na vrácení nebo na zaplacení kauce (cenných papírů) složené u peněžního ústavu K. Dlužník navrhl zrušení právoplatně povolené exekuce, ježto prý mu cenné papíry za účelem kauce zapůjčil peněžní ústav K. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud mu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Prisvědčiti jest dovolací rekurentce, že usnesení rekursního soudu není vlastně zrušením exekuce, nýbrž změnou usnesení exekuci povolujícího, ač toto usnesení nabylo právní moci. Rekursní soud nedovolává se žádného zákonného ustanovení, uváděje, že prý exekuce nebyla provedena na předmět, na který zněl exekuční návrh, nýbrž na jiný předmět. Než k tomuto výkladu není zatím soud povolán v tomto období exekučního řízení; otázku, pokud byla kauce, ať v cenných papírech nebo v hotovosti, stížena zástavním právem v důsledku usnesení soudu první stolice, bude po případě mezi účastníky řešiti cestou sporu. Má-li dlužnice za to, že usnesením tím, jeho doručením poddlužníku, nebylo zřízeno zástavní právo ve prospěch vymáhající věřitelky na peněžní hotovosti, která dodatečně složena byla u soudu, a že tedy její případný nárok proti poddlužníku zůstal exekucí nedotčen, může nastoupiti proti poddlužníku v cestě sporné, protože složení k soudu, kdyby stanovisko dlužnice bylo správné, nemělo by pro poddlužníka účinku zprošťujícího. Stejně smí případné své nároky podle § 37 ex. ř. uplatňovati ústav proti těm, kteří v exekuci tyto nároky popírají. Neprávem dovolává se dlužnice § 39 čís. 2 ex. ř. a rozhodnutí čís. 3060 sb. nejv. s., v němž šlo o nepřípustnost exekuce vnucenou dražbou nemovitostí se zřetelem k zákonným předpisům o záboru.

Čís. 12330.

Předpis § 40 (1) konkursního řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., podle něhož odporovati právním jednáním jest oprávněn správce konkursní podstaty, jest předpisem velícím, na němž nelze nic měniti ani dohodou mezi správcem konkursní podstaty a konkursním věřitelem.

(Rozh. ze dne 3. února 1933, R I 55/33.)

Konkursní věřitel František H. navrhl, by byla schválena tato dohoda mezi ním a správcem konkursní podstaty: »Dr. Hugo H. (právní zástupce Františka H-a) má jménem a v zastoupení konkursní podstaty vésti odpůřčí spor proti Karlu K-ovi a Dr. Robertu G-ovi. František H. nahradí, bude-li spor prosouzen, konkursní podstatě, co tato zaplatí na útratách druhé straně. Bude-li spor vysouzen, odvede František H. čtvrtinu vysouzeného a vydobytého peníze konkursní podstatě, kdežto tři čtvrtiny vysouzeného a vydobytého peníze, jakož i útraty sporu započte František H. na svou pohledávku. Dr. H. ručí osobně za dodržení závazků Františka H-a z tohoto ujednání.« K o n k u r s n í k o m i s a ř návrh neschválil, ježto v případě vítězství navrhovatele ve sporu by šlo zřejmě o výhodnější postavení navrhovatele proti ostatním věřitelům, čemuž musí soud odepřítí schválení. R e k u r s n í s o u d vzal na vědomí dohodu mezi správcem konkursní podstaty a konkursním věřitelem Františkem H-em, že tento má vésti v zastoupení podstaty odpůřčí spor proti Karlu K-ovi a Dr. Robertu G-ovi za ujednaných podmínek. D ů v o d y: Jde o zahájení aktivního sporu odpůřčího věřitele v zastoupení správce podstaty, k čemuž jako k důležitému opatření správce podstaty potřebuje souhlas konkursního komisaře na místě výboru věřitelského, který v tomto nepatrném konkursu nebyl zvolen (§§ 117 odst (1), (3), 171 čís. 3, 89 konk. ř.); konkursní komisař by mohl také provedení usnesení výboru věřitelského zakázati a předložiti věc schůzi věřitelů, by se o ní usnesla, nebo zakázati výkon usnesení toho, odporuje-li společnému zájmu konkursních věřitelů (§§ 95 (1) a (2) a 79 (2) k. ř.). Jest rozhodnouti, zda ujednání mezi správcem konkursní podstaty a zástupcem věřitele o podmínkách zahájení sporů odpůřčích neodporuje společnému zájmu věřitelů. Podle obsahu dohody v případě podlehnutí ve sporu, ježto za útraty zaručil se osobně zástupce věřitele, jenž by měl útraty hraditi, konkursní podstata by neměla ztrátu, a v případě vítězství by podstata získala, dostalo by se jí, tedy pro všechny věřitele, jedné čtvrtiny vyhrané a zaplacené částky, které by bez sporu nedostala. Tedy z vedení sporu podstatě vůbec újma nehrozí. Má-li se při příznivém výsledku sporu dostati věřiteli spor vedoucímu větší částky z vyhrané sumy, není to poskytnutí zvláštní výhody věřiteli proti ostatním, nýbrž má to býti náhradou za risiko, spojené s vedením sporu, kterým opatřen býti má ostatním věřitelům majetkový prospěch a v případě nezahájení sporu by oba věřitelé, odpůrci odporovatele, proti ostatním byli ve výhodě, tedy ujednání to společným zájmům věřitelů se nepřičí. Dle dohody má věřitel spor zahájití jménem a v zastoupení správce konkursní podstaty, jenž jediný za konkursu odpůřčí právo může uplatniti, takže dohoda ustanovení § 40 (1) odst. k. ř. neodporuje.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 40 (1) konk. řádu čís. 64/1931 sb. z. a n., zde v úvahu přicházejícího, odporovati právním jednáním jest oprávněn správce konkursní podstaty. Tento předpis jest jako předpis formálního práva před-

pisem velícím, a nelze proto na něm nic změnit ani dohodou mezi správcem konkursní podstaty a konkursním věřitelem (srovnej k tomu rozhodnutí uveřejněná ve sb. n. s. pod čís. 5715 a také 6463, 7884 a 9928, dále Bartsch-Pollak, Komentář ku konkursnímu řádu, 1927, str. 276, pozn. 7, a Lehmann, Komentář ku konkursnímu řádu. 1916, u § 337 konk. ř., str. 308 (nadpis) a str. 316, bod 2). Měl tudíž návrh Františka H-a a správce konkursní podstaty na schválení dohody, podle které měl odpůřci žalobu podati místo správce konkursní podstaty jmenovaný konkursní věřitel, býti zamítnut již z tohoto důvodu, a nebylo vůbec třeba zkoumati, nepřičí-li se dohoda zákazu zvláštních výhod, pokud se týče zásadě stejnoměrného uspokojení všech konkursních věřitelů.

Čís. 12331.

S hlediska § 870 obč. zák. nezáleží na tom, zda se omyl týkal podstatného bodu smlouvy.

Omyl o povaze časopisu, v němž se měla státi objednaná inserce, týká se hlavní věci.

I mylná pohnutka má vliv na platnost právního jednání, byla-li pro vůli rozhodná. Tak jest tomu, nechtěl-li objednatel inserátu odmítnouti inserci proto, že se mylně domníval, že se měla inserce státi v oficiálním časopise určitého stavu, s jehož příslušníky měl styky jako velkoobchodník.

(Rozh. ze dne 3. února 1933, Rv I 1311/31.)

Žalobce, majitel ústředí insertního oddělení, domáhal se na žalovaném velkoobchodníku zaplacení 1264 Kč za otištění 12 insertů žalovaného v časopise »Berní úředník«. Žalovaný namítl, že žalobcem tvrzená objednávka inserátů jest neplatná pro uvedení žalovaného v omyl, jednak tím, že bylo žalovanému nejprve telefonováno o zadání inserce jako z berního úřadu v P. a slibováno pro případ inserce vyjítí vstříc, jednak, že při podpisu objednávky bylo žalovanému tvrzeno, že celá roční inserce stojí 100 Kč. Žalovaný, který insertní zakázku učinil právě v předpokladu, že jde o oficiální orgán berních úředníků a že celoroční inserce stojí 100 Kč, zjistil dodatečně, že těchto předpokladů tu není. Z obsahu zakázkového listu musel žalovaný souditi na celoroční předplatné. Žalovaný navrhl, by především byla mezitimním rozsudkem vyslovena neplatnost insertní zakázky pro uvedení žalovaného v omyl. Procesní soud první stolice uznal mezitimním rozsudkem, že ujednání o inserci v časopisu »Berní úředník« není neplatné pro uvedení žalovaného v omyl. O d v o l a c í s o u d změnil napadený rozsudek v ten rozum, že se určuje, že ujednání o inserci v časopisu »Berní úředník« jest neplatné pro uvedení v omyl žalovaného. D ů v o d y: Že žalovaný skutečně byl v době objednávky v omylu i o povaze časopisu »Berní úředník«, považuje ho za oficiální orgán svazu berních úředníků, i o ceně inserce, vychází najevo i z dalšího chování žalovaného